

[Camre]

af sine trusler, hvis man nu stemte for en afgift på 1 kr.»

Det viste sig altså, at venstres trusler ikke behøvede en afgift på 1 kr. for at blive til alvor; det viste sig faktisk, at hr. Dohrmann havde ret i, at her gik grænsen for, hvad det radikale venstre måtte foretage sig. Det radikale venstre kunne ikke stemme for dette forslag, og derfor har vi altså set denne besynderlige ping-pong-situation i folketinget, uanset at vi har haft masser af tid til ændringsforslag i selve miljøstøtteloven, hvis det var miljøstøttelovens principper og indhold, der var problemet for fru Lone Dybkjær. Men fru Lone Dybkjær sagde jo, som jeg klart citerede det før, at der ikke fra hendes side kunne findes på noget bedre; det var en rigtig lovgivning, man kunne jo bare være fremkommet med nogle alternativer til fordelingen, osv., hvis det var det, man ville have haft, men det havde heller ikke fru Lone Dybkjær.

Men nu lige pludselig er der ikke det, der ikke er i vejen med miljøstøtteloven, den skal ikke gennemføres. Den har hastet hver eneste dag gennem et halvt år godt og vel, men nu skal den ikke gennemføres!

Vi er mildt sagt forbløffede, og vi er mildt sagt forundrede over, at et parti med den parlamentariske erfaring, som det radikale venstre har siden 1905, vil bruge folketinget, for ikke at sige misbruge folketinget, på manøvrer af denne karakter. Og ikke nok med det: man vil bruge disse småmanøvrer og internt spil til at forhindre gennemførelsen af en fundamental indsats over for en omfattende forurening, der truer sundheden i vores samfund.

Leif Hermann (SF):

Ved andenbehandlingen af dette lovforslag står folketinget i en lidt absurd situation. Der er næppe nogen herinde, der ikke er klar over, at forslaget ikke bliver vedtaget ved tredje behandling. Sammenhængen med miljøstøtteloven er klar nok, og det, der er foregået med hensyn til miljøstøtteloven, er jo efterhånden også kommet ud til offentligheden. En besynderlig forestilling, må man nok sige.

Den 31. maj 1985, for næsten et år siden, var 4 partier enige om, at vi måtte se på kvælstofgødningen som et miljøproblem.

Dette forhold blev igen trukket frem under førstebehandlingen af forslaget om landbrugsgets miljøstøttelov. Det radikale venstre vaklede dengang lidt i knæene, men alligevel genfandt man balancen og blev ordfører for forslagsstillerne på det lovforslag, vi i dag har til anden behandling.

Og nu er det måske rimeligt nok at stille et spørgsmål til det radikale venstre, for som hr. Camre nævnte, sagde fru Lone Dybkjær under førstebehandlingen af dette lovforslag, at det ikke havde været muligt for det radikale venstre at finde ud af andre finansieringsformer; man havde ikke fået noget fra regeringen, og jeg har da også set, at det radikale venstre nu skyder hele skylden for, at dette kompleks går på gulvet, på regeringen.

Må jeg godt spørge fru Lone Dybkjær: hvad har det radikale venstre så tænkt sig? Har det radikale venstre tænkt sig at fortælle det samlede danske landbrug, at det ikke kunne lade sig gøre at få denne miljøstøttelov igennem, til trods for at vi nu har haft ½ år til det? Hvad har det radikale venstre tænkt sig at gå ud og fortælle det samlede danske landbrug efter alle de tilsagn, som vi på møde efter møde har givet landbruget om, at det nok skulle komme igennem, fordi der faktisk var flertal for finansiering via en kunstgødningsafgift, sådan at man fra denne sommer vidste, hvor man stod? Har fru Lone Dybkjær tænkt sig at gå ud og forklare, at det har det radikale venstre hevet gulvtæppet væk under? Har det radikale venstre tænkt sig at forklare samtlige kommunalbestyrelser i dette land, at de endnu en vinter skal se gennem fingre med, at de to bekendtgørelser, der er kommet, ikke kan overholdes, fordi de investeringer, der skal til, ikke er foretaget?

Fru Lone Dybkjær ved jo udmærket som andre i det radikale venstre, at de nødvendige investeringer kunne foretages her i sommerperioden, sådan at de kunne være klar til vinter. Har det radikale venstre tænkt sig at gå ud og forklare landbruget, at det er det radikale venstre, der faktisk har væltet denne situation, at det er det radikale venstre, der er gået fra et forlig om kunstgødningsafgiftsloven, et forlig, der dermed er brudt og samtidig får den anden lov til at falde?

Jeg synes, det radikale venstre ikke bare skylder os andre, men også det samlede landbrug inklusive de danske husmandsforeninger – inklusive Danske Husmandsforenin-